

821.161.2
Б27

ОЛЕКСАНДРА БАСЬКО

С1213373

The background of the cover features silhouettes of several people standing on a beach or shore, looking out at a sunset. The sky is a mix of orange, yellow, and blue. In the foreground, a person is silhouetted with their arms outstretched, facing the sunset. The overall mood is contemplative and hopeful.

ТАНЕЦЬ СВІТЛА

**ПСИХОЛОГІЧНА
ПОВІСТЬ-ТРАНСФОРМАЦІЯ**

**ЦЕ І НАЗИВАЄТЬСЯ БУТИ ТВОРЦЕМ? - ЦЕ
НАЗИВАЄТЬСЯ ТАК, ЯК ТИ НАЗВЕШ...**

Листопад, 2009

Усе цього дня пішло шкереберть.

Зранку її розбудив дощ, що безжально періщив у вікна, – розбудив нахабно й грубо, проте саме вчасно. Будильник чомусь не продзвенів і ще б от-от, і вона запізнилась би на роботу.

Отож встала від стукоту дощу і вже за п'ятнадцять хвилин, сяк-так зібрана, невиспана та ще й голодна в подарунок, Адель стояла на зупинці, відчайдушно прагнучи спинити маршрутку. Водії нахабно не зупинялись, стрімголов проїжджаючи повз і неодмінно заляпуючи її водою та багнюкою.

Все навколо раптом знахабніло – люди штовхалися, кричали одне на одного – мов ошалілі. Їй невтямки було, що й вона поводить ся схожим чином – роздратування, метушня засліплюють. Метушня – рідня страху. Вони ходять рука об руку.

Так чи інакше, за десять хвилин дівчині все ж вдалося протиснутися в чергову маршрутку, та це обійшлося їй дорогою ціною – парасолька була невідворотно зіпсована. Тож на роботу Адель прийшла мокра до останньої ниточки, роздратована й готова от-от розридатися.

А часу на це не мала.

Завтра потрібно було здавати звіт про доходи фірми, і всю роботу, яку могли, звалили саме на неї – вона була гарним, обізнаним спеціалістом, досвідченим у справах фірми, до того ж не любила відмовляти.

Тож дівчина, не гаючи часу, запхнувши свої почуття кудись далеко-далеко – так, щоб навіть не згадувати про їх існування, увімкнула обігрівач, нашвидкуруч заварила собі міцнучої кави і прийнялася за роботу.

О пів на першу заварювала вже третю порцію цього гіркого напою, думаючи про те, що ненавидить каву. На мить завагалася: а може, тоді не варто її пити? «Чому я її п'ю?»

Проте вона не дала собі можливості поміркувати над цим питанням. «Дівчино, обіду тобі сьогодні не бачити, роботи надто багато, тож вдовольняйся тим, що маєш».

Дощ не вщухав увесь день.

Ненавиділа таку погоду. Точніше любила – але лише тоді, коли могла насолодитися нею – вдома, з батьками чи друзями, із чашкою запашного м'ятного чаю, накрившись ковдрою і горнучись тілами одне до одного, мов малі кошенята... В дитинстві саме так все і відбувалося – і затишок, і тепло, і жодної суетності, жодного роздратування, жодних проблем... Господи, коли ж це все зникло?

«Можливо, тоді, коли я перестала молитися?» – майнуло в голові. І мимоволі Адель спробувала згадати, коли ж вона справді востаннє промовляла слова молитви – не про чийсь очі, тому що всі так роблять, а для себе. З власного бажання і з щирою вірою у силу слів?

Проте не згадала. Було це дуже-дуже давно – у часи, яких вона не пам'ятала...

Чомусь стало шкода себе. Така жалість, якої давно не відчувала – ні до кого...

Екран комп'ютера на мить зблиснув і згас.

– НННШШ! – Проревіла дівчина. Сама не знала, що спроможна на такий вереск. – Чорт! Як же це?

За своїми думками Адель зовсім забула зберегти документ, над яким працювала от уже другу годину поспіль. Усе, усе цього дня йшло шкереберть!

На звук її «мелодійного» голосу з сусідніх кімнат поприбігали люди.

– Що таке?

– Та комп'ютер, чорти б його вхопили!

– Що, знову?.. – засмутилась Ліна – єдина справжня подруга Адель на роботі. Лише з нею дівчина останнім часом могла бути щирою.

– Так... – на очі в Адель навернулися сльози. – Я документ не зберегла!

– Дідько! А довго?

– Дві години! – Адель безсило впала на стілець.

– Я того Григора приб'ю! – люто прошипіла Ліна і швидко зникла з кімнати в пошуках їхнього комп'ютерника. За нею розійшлися й усі інші, хто прибіг на несподіваний крик – натовп розсмоктався, ніби курява від цигарки – швидко, безслідно, залишивши по собі лише неприємне відчуття гіркого смороду. Ніхто не хотів залишатися наодинці із засмученою колегою – ніхто.

Адель відчула себе невимовно самотньою.

Вклала обличчя на стіл, наче на подушку, і чомусь знову згадала про тепло і дитинство, на мить на душі стало легко й радісно. Відчула, що все те, що відбувається навколо – не має жодного значення. Усе це дрібниці, і навіть в таких неприємних дрібничках немає винуватих.

– Його знову немає! І за що його тільки тут тримають? – повернулась розлючена Ліна. – Я на нього поскаржуся – от побачиш!

– Тихіше, Ліно, – промовила Адель незвично спокійним голосом. – Він же ні в чому невинен.

– Та як же невинен?! Ми вже його другий тиждень благаємо встановити нам новий, нарешті ліцензійний, Windows... а благати, між іншим не маємо – це його прямий обов'язок!

– Тихше... – знову сказала Адель.

– Ну, нічого, люба, ми якось відновимо твій документ, не сумнівайся. Григір, хоч і ледащо, проте кмітливий ма-

лий... в комп'ютерах він тямить. Все буде гаразд, от побачиш...

Подруга підійшла до неї впритул і міцно-міцно обійняла за спину.

«Як же не вистачає мені цих обіймів!» – подумалось. – «Коли це люди перестали обійматися одне з одним?»

Від Ліни чувся запах цигаркового диму в перемішку з якимись дешевими парфумами.

– Ліно, ти знову палиш? – запитала. – Ти ж обіцяла, що більше не будеш!

– Я й не палю... це так, за кумпанію, – подруга незграбно посміхнулася, сама не вірячи у те, що каже.

– Що ж... діло твоє, – стомлено зітхнула Адель.

І знову цей спокій. Наче після довгого блукання в темряві вона нарешті побачила те далеке яскраве сяйво, і знає, що до нього можна прийти.

«Люба Ліно! Як же мало ми знаємо одна про одну! Та й чи хочемо знати? Але ти мені близька і небайдужа. Ти шкодиш власному здоров'ю, і мені від цього боляче, але я не маю сили зупинити тебе. Напевно, у тебе є на те причини. Можливо, ти картаєш себе за якусь провину, почуваєшся самотньою і нещасною? Можливо, ти також плачеш ночами у подушку, хоч і вдаєш, що все в твоєму житті гаразд? Може, ти вдягаєш маску грубості й самовпевненості саме тому, що всередині тебе ховається тендітне немовля, нездатне інакше захиститися від світу?»

Ці думки промайнули в її свідомості в одну коротку мить. Незбагненно і стрімко – наче вона стала такою мудрою, яких в житті ніколи не зустрічала і про яких читала лише в книжках – та й то давно, у школі... Зараз на книжки не вистачало часу... «Та й хто в наш час читає?» – подумалось.

– Ай! – голосно скрикнула вона. – Ти чого щипаєшся? – роздратовано запитала, потираючи плече, якому дісталося від усміхненої подруги.

– А ти чого мене не помічаєш?

– Не помічаю?

– Я вже п'ять хвилин красуюся перед тобою своїми новими сережками, а ти хоч би що сказала!

– Ой! А я й не помітила!..

...За кілька годин робочий день підійшов до свого завершення, і Адель залишила офіс – Григир так і не з'явився, додзвонитися до нього було неможливо, а відновити документ сама дівчина не змогла.

Тож Адель рушила додому, сповнена смутку, нетерпіння та деякої образи. І це було зовсім недоречно, адже сьогодні мала знайомити батьків зі своїм кавалером.

З Андрієм вони вперше зустрілись кілька місяців тому, на одній із дискотек, куди дівчатам вхід безкоштовний. Не надто любила такі заходи, проте Ліна вмовила її все ж піти. Андрій сподобався з першого погляду – чорнявий, високий, стрункий. Увесь впевненість. Йй цього не вистачало, тому тягнуло до нього, мов магнітом.

Та з часом, зустрічаючись, вона все більше схилилася до думки, що Андрій їй зовсім не пара.

Вони не розуміли одне одного, ба навіть більше – не мали жодного бажання зрозуміти. Але чомусь досі були разом і навіть збиралися знайомитися з батьками одне одного.

Вона саме їхала додому (хвала Господу, дощу вже не було – лише глибоченні, мов прірви, калюжі, і смерть її новим чоботам...), як задзеленькав телефон. «О, нова смска!»

Від кого? «Андрійко».

«Я не зможу прийти сьогодні, пробач». І ні слова більше.

Адель здивувалася. Спершу розлютилася, а потім подумала – може, сталося щось?

Спробувала зателефонувати, та «абонент поза зоною досяжності»...

«От мерзота!» – на мить захотілося стерти його номер з телефону і взагалі ніколи більше не бачитись. «Не зможу прийти. Пробач»... Бя-бя-бя, – перекривила його подумки... – Я ж усе вже приготувала!»

Лють була шаленою. Хотілося кинутись на когось, та й по-всьому, – будь-що-буде!

– За проїзд розраховуємося! – почула ззаду.

І знову штурханина. От ці кондуктори! Вміють же вони підійти до тебе у найліпший момент! Та ще й при тілі всі – мов би спеціально, щоб сильніше тебе штовхнути!

– Проїзний! – люто буркнула вона.

– Пред'являємо!

«От стерво!» – подумала, а сама заходила порпатись у кишнях. Де ж він, в біса, подівся?

– Хутко-хутко! – підганяла її кондуктор. – Дівчино, проїзні документи треба готувати завчасно.

– А не пішла б ти..! – буркнула Адель, зрозумівши, що проїзний її щез, так само безслідно, як і вся чемність, як документ – продукт багатогодинної праці, як новенькі, на тому тижні придбані, чоботи, як її горе-кавалер.

– Хамка! – ображено крикнула кондуктор і обсипала її ще з десятком негарних словечок, та дівчині було байдуже.

Знову повернулося відчуття незбагненого спокою.

«Все добре», – ніби запевняв її хтось із-середини.

Хотілося вірити цим словам.

На наступній зупинці вийшла з тролейбуса, обсипувана навздогін такими виразами, яких в житті не чула, і відчуття спокою зникло в одну мить.

Так, день пішов шкереберть!

Голодна, холодна, ввечері, сама, посеред темної вулиці, з мокрими ногами й розклеєними чоботами, без парасоль-

©KOLORODINI.
WWW.KOLORODINI.COM

*Басько Олександра -
письменниця, блогер,
ведуча жіночих практик,
дружина та мама трьох
діток, доула*

*...кожна нова хвиля, якщо вона
хоче проявити себе, має бути
сильнішою за попередню... Але,
врешті, котра з них
проявиться, а котра ні - не
має жодного значення. Жодна
з них не краща за решту. Бо
всі вони єдині, і всі
повертаються Додому.*

*"Почути бажання власного
серця" - крутилося у неї в
голові, а серце досі
невблаганно гупало, наївно
сподіваючись бути почутим.*

ISBN 978-617-520-222-7

9 786175 202227